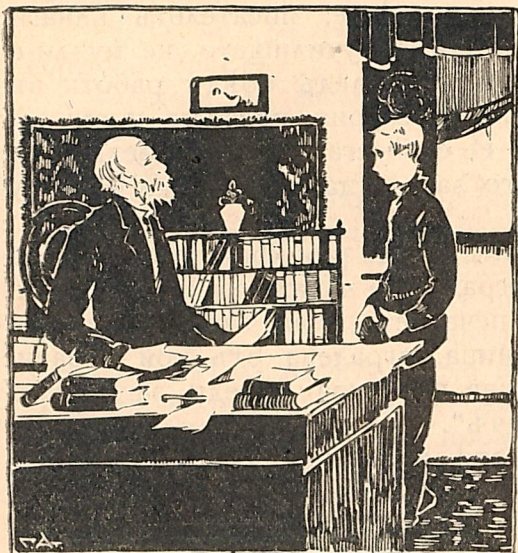

МАЛКИЯТЪ ПЕЧАТАРЪ

Когато Янко влѣзе въ печатницата, след-обѣдната работа бѣ почнала.

— Какво позакъснѣ днесъ, Янко? — попита го главниятъ печатарь. Янко се поизчерви и отвърна:

— Забавиха ни малко повече въ училище. Пъкъ и ходихъ до аптеката да купя на мама лѣкарство. Азъ ще остана следъ шесть часа да си доработя . . .

— Нѣма какво да оставашъ, — каза нѣкакъ виновно главниятъ печатарь. — Азъ само попитахъ. Малко ли пжти си идвалъ преди другитѣ. Хайде, съблѣчи се, та ела да ти дамъ работа.

Янко съблѣче ученическата си куртка, закачи я при дрехитѣ на другитѣ печатари, облѣче синя риза и отиде при главния печатарь. Той бѣ извадилъ чекмеджето на своята маса и ровѣше ржкописитѣ.

— Ха, ето! — рече той. — Вземи това малко разказче. Ти самъ ще го наредишъ, да видимъ колко грѣшки ще направишъ.

Очитѣ на Янка свѣтнаха. За пръвъ пжть му даваха отдѣлна работа, като на старитѣ печатари.

— Знаешъ ли кой е написалъ това разказче? — рече главниятъ печатарь, като затваряше чекмеджето.

— Не зная, — отговори Янко.

— Писательтъ Благовъ, дето му носишъ често коректури. Въ това разказче описва живота на едно момче като тебе.

Янко познаваше тоя писатель. Той печаташе разказитѣ си въ печатницата. Янко ходѣше често при него. Носѣше му пробнитѣ листове, върху които бѣха отпеча-